

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Rutschem ve věci

žalobce: **S.A.**
zastoupen Mgr. Martinou Šamlotovu, advokátkou
se sídlem Příkop 8, Brno

proti
žalovanému: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie**
se sídlem Olšanská 2, Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. října 2020, č. j. CPR-31792-3/ČJ-2020-930310-V242, o správním vyhoštění cizince

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Včasnou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání správnosti a zákonnosti shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým zamítl jeho odvolání proti rozhodnutí Krajského ředitelství policie Královéhradeckého kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále také jen „správní orgán I. stupně“ nebo prvoinstanční správní orgán“) ze dne 4. 9. 2020, č. j. KRPH-72895-27/ČJ-2020-050022-SV, a toto rozhodnutí potvrdil. Tímto rozhodnutím správní orgán I. stupně

uložil žalobci správní vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. a) bodu 2 a § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „zákon o pobytu cizinců“), a stanovil jí lhůtu v délce dvou let, po kterou žalobci nelze umožnit vstup na území členských států EU a současně mu stanovil lhůtu vycestování z území České republiky do 30 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí.

2. Správní vyhoštění podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. a) bodu 2 zákona o pobytu cizinců bylo žalobci uloženo na základě zjištění, že je zde důvodné nebezpečí, že by cizinec mohl při pobytu na území České republiky závažným způsobem narušit veřejný pořádek, neboť dne 27. 5. 2020 vstoupil a nepřetržitě pobýval na území České republiky do 3. 9. 2020, přestože Ministerstvo zdravotnictví České republiky dne 26. května 2020, č. j. MZDR 20588/2020-4/MIN/KAN, vydalo s účinností od 27. 5. 2020 od 00.00 hodin ochranné opatření k ochraně před zavlečením onemocnění COVID-19 způsobeného novým koronavirem SARS-CoV-2 (dále jen „ochranné opatření“), kterým byl nařízen zákaz vstupu na území České republiky pro všechny cizince, kteří neměli ke dni 12. března 2020 na území České republiky přechodný pobyt nad 90 dnů, nebo trvalý pobyt, pokud tito cizinci nespádají pod tímto ochranným opatřením do stanovené výjimky, což žalobce nepochybně nespadal.
3. Současně bylo žalobci vytknuto, že nepostupoval ve smyslu ochranného opatření, kdy bylo nařízeno všem osobám, které pobývaly déle než 12 hodin v posledních 14ti dnech na území států, které nejsou na seznamu zemí s nízkým rizikem výskytu onemocnění COVID-19 dle bodu III. ochranného opatření, bezprostředně po vstupu na území ČR oznámit tuto skutečnost příslušné krajské hygienické stanici a
4. bezodkladně se na vlastní náklady podrobit RT-PCR testu na přítomnost SARS-CoV-2.
5. Ustanovení § 119 odst. 1 písm. a) bodu 2 zákona o pobytu cizinců žalobce dále naplnil tím, že je zařazen do informačního systému vytvořeného státy, které jsou vázány mezinárodními smlouvami o odstraňování kontrol na společných hranicích – Dohoda mezi vládami států Hospodářské unie Beneluxu, Spolkové republiky Německo a Francouzské republiky o postupném odstraňování kontrol na společných hranicích, podepsaná v Schengenu v Lucemburském velkovévodství dne 14. června 1985 a Úmluva podepsaná dne 19. června 1990 v Schengenu mezi Belgickým královstvím, Spolkovou republikou Německo, Francouzskou republikou, Lucemburským velkovévodstvím a Nizozemským královstvím k provedení dohody podepsané dne 14. června 1985 o postupném odstraňování kontrol na společných hranicích - za účelem získání přehledu o cizincích, jimž nelze umožnit vstup na území smluvních států (dále jen „informační systém smluvních států“) ode dne 10. 1. 2020 (platnost záznamu je do 10. 1. 2023) jako nežádoucí osoba dle čl. 24 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1987/2006 ze dne 20. prosince 2006 o zřízení, provozu a využívání Schengenského informačního systému druhé generace (SIS II).
6. Skutkovou podstatu definovanou ustanovením § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců pak žalobce naplnil tím, že ode dne 27. 5. 2020 do dne 3. 9. 2020 pobýval na území České republiky bez platného cestovního dokladu, ač k tomu není oprávněn.

II. Obsah žaloby

7. Žaloba obsahovala dvě žalobní námítky.

8. V rámci prvé z nich žalobce uvedl, že dle správních orgánů obou stupňů měl svým jednáním naplnit znění §119 odst. 1 písm. a) zák. o pobytu cizinců, tedy že je u něj dáno důvodné nebezpečí, že by mohl při pobytu na území závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Žalobce namítl, že v okamžiku, kdy se měl již nacházet na území České republiky, došlo jeho jednáním k porušení výše uvedeného opatření Ministerstva zdravotnictví České republiky, neboť tímto svým jednáním mohl narušit veřejný pořádek – tedy narušit veřejný pořádek ke dni svého vstupu na území České republiky. V souvislosti s tím podotkl, že podle zjištění správního orgánu I. stupně měl státní hranice překročit 27. 5. 2020 tedy první den, kdy vstoupila v platnost výše uvedené ochranné opatření, přičemž v době překročení státních hranic o jeho existenci nevěděl a nebyl ani kontrolován příslušníky celní správy při překročení hranic.
9. Dle mínění žalobce správní orgán I. stupně zatížil své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti, protože neuvedl, jakým svým jednáním do budoucna by mohl žalobce závažným způsobem narušit veřejný pořádek, pokud se v době zahájení správního řízení o správním vyhoštění narušení veřejného pořádku již dopustil. Správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí jednak uvádí své uvážení ohledně výkladu neurčitého právního pojmu veřejný pořádek a dále uvádí, v čem spatřuje narušení veřejného pořádku žalobcem (překročení státní hranice v době platnosti výše uvedeného ochranného opatření a zařazení v SRN žalobce do SIS II jako nežádoucí osoby). Tedy nekonstatuje nic jiného než, že jednání, kterého se měl žalobce dopustit, charakterizuje jako „narušení veřejného pořádku“. K tomu, aby bylo ovšem jednání vytýkané žalobci možné podřadit pod výše uvedenou právní normu, je nutné, aby správní orgán I. stupně definoval „do budoucna“ hrozbu plynoucí z počínání žalobce, za splnění podmínky, že tato hrozba, resp. její realizace musí představovat závažné narušení veřejného pořádku, ne „prosté“ narušení veřejného pořádku.
10. Žalobce má tak za to, že správní orgán I. stupně nesprávně aplikoval § 119 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, což mohlo mít bezpochyby vliv na délku výměry doby, po níž nebude mít umožněn vstup na území členských států EU.
11. Druhá žalobní námitka se týkala skutečnosti, kterou žalobce uvedl ve svém odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí, tedy má na území České republiky družku, občanku České republiky. Tuto skutečnost neuvedl dříve proto, neboť nebyl na tuto okolnost dotázán a netušil, že pokud není s občankou České republiky ženatý, ale pouze v partnerském svazku, mohla by být tato okolnost významná z hlediska posouzení zásahu rozhodnutí o správním vyhoštění do jeho soukromého života.
12. Dle jeho mínění je správní orgán povinen zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, což se ovšem v dané věci nestalo. Pokud uvedl ve svém odvolání, že má na území České republiky přítelkyni, občanku České republiky, byl správní orgán I. stupně za účelem splnění uvedené povinnosti vyzvat žalobce k prokázání svých tvrzení, resp. zjistit, zda žalobce skutečně je či není rodinným příslušníkem občana České republiky ve smyslu §15a zákona o pobytu cizinců. To ovšem neučinil a toto tvrzení žalobce, resp. jeho pravdivost či účelovost, tak nepostavil „na jisto“.
13. Na základě výše uvedeného má žalobce za to, že správní orgán I. stupně a žalovaný nepostupovaly v souladu s § 3 správního řádu (žalobce bezpochyby omylem uvedl § 3 zákona o pobytu cizinců, ten byl ale k datu podání žaloby zrušen).

14. Proto navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i jemu předcházející rozhodnutí správního orgánu I. stupně, zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

15. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí.
16. Vyjádřil dále přesvědčení, že se v napadeném rozhodnutí podrobně a přezkoumatelným způsobem vypořádal s otázkou přiměřenosti dopadu rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců v návaznosti na jeho ustanovení § 174a. Délka uloženého správního vyhoštění byla stanovena v zákonném rozmezí s ohledem na závažnost vytýkaného protiprávního jednání, neboť bylo shledáno důvodné nebezpečí, že žalobce by mohl při svém pobytu na území České republiky závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Důvodnou obavu narušení veřejného pořádku spatřuje žalovaný ve skutečnosti, že žalobce dne 27. 5. 2020 vstoupil a následně i pobýval na území České republiky přes existenci ochranného opatření, kterým byl nařízen zákaz vstupu na území České republiky pro všechny cizince, kteří neměli ke dni 12. března 2020 na území České republiky přechodný pobyt nad 90 dnů, nebo trvalý pobyt, pokud tito cizinci nespádají pod tímto ochranným opatřením do stanovené výjimky, což ovšem žalobce nespadal. Závažným způsobem narušil veřejný pořádek rovněž tím, že v době, kdy mu byl orgány Spolkové republiky Německo zakázán pobyt na území smluvních států (včetně České republiky), toto nerespektoval, nadále zde pobýval a bezdůvodně se přesunul na území České republiky. Dle žalovaného tak bylo dostatečně zdůvodněno, proč nelze na žalobce nahlížet ve světle § 15a zákona o pobytu cizinců.
17. Z uvedených důvodů navrhl žalovaný, aby krajský soud žalobu zamítnul.

IV. Skutkové a právní závěry krajského soudu

18. Krajský soud následně přezkoumal žalované rozhodnutí podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“). Učinil tak bez nařízení jednání dle § 51 odst. 1 s. ř. s., když žalovaný s tímto postupem souhlasil výslovně a žalobce s takovým postupem nevyjádřil nesouhlas ve smyslu ustanovení § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s.
19. Rozsah jeho přezkumu byl vymezen žalobními body (§ 75 odst. 2 s. ř. s.). Dospěl přitom k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům.
20. Krajský soud předesílá, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. Nejvyššího správního soudu, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47).
21. Dle § 119 odst. 1 písm. a) bod 2. zákona o pobytu cizinců policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 10 let, je-li důvodné nebezpečí, že by

cizinec mohl při pobytu na území závažným způsobem narušit veřejný pořádek.

22. Dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3. zákona o pobytu cizinců policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývali cizinec na území bez platného cestovního dokladu, ač k tomu není oprávněn.
23. Žalobce se v žalobě snaží vykládat shora citované ustanovení § 119 odst. 1 písm. a) bod 2. zákona o pobytu cizinců tak, že k naplnění tohoto důvodu vyhoštění může dojít jenom tehdy, pokud zde je hrozba, že by cizinec mohl při pobytu na území závažným způsobem narušit veřejný pořádek, pouze do budoucna. Tedy nikoliv, pokud již cizinec před vydáním rozhodnutí o vyhoštění závažným způsobem veřejný pořádek narušil.
24. Takový výklad uvedené zákonné normy však krajský soud považuje za absurdní, neboť odporuje jejímu smyslu a účelu. Tím je ochrana veřejného pořádku na území České republiky před osobami, které jsou způsobilé jej závažným způsobem narušit. Pokud tedy stačí k vyhoštění takové osoby z území České republiky již pouhá hrozba takového jejího jednání, tím spíše umožňuje toto zákonné ustanovení vyhoštění osoby, která již tuto hrozbu fakticky naplnila, tedy závažného porušení veřejného pořádku se již k okamžiku vydání rozhodnutí o vyhoštění dopustila.
25. A tak tomu bylo v posuzované věci. Důvody, pro které byl žalobce vyhoštěn z území České republiky s odkazem na ustanovení § 119 odst. 1 písm. a) bod. 2 zákona o pobytu cizinců, byly dva a jsou podrobně popsány v bodě I. tohoto rozsudku.
26. Rozhodně nemá krajský soud nemenších pochyb o tom, že důvodné nebezpečí, že by cizinec mohl při pobytu na území závažným způsobem narušit veřejný pořádek, představuje druhý z uvedených důvodů. Tedy zjištění správních orgánů, že žalobce je zařazen do informačního systému smluvních států ode dne 10. 1. 2020 (platnost záznamu je do 10. 1. 2023) jako nežádoucí osoba dle čl. 24 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1987/2006 ze dne 20. prosince 2006 o zřízení, provozu a využívání Schengenského informačního systému druhé generace (SIS II). Již existence této skutečnosti sama o sobě odůvodňuje vyhoštění cizince z území České republiky dle § 119 odst. 1 písm. a) bod 2. zákona o pobytu cizinců. Dotčené osoby jsou do systému SIS II zařazovány právě proto, aby smluvní státy měly informaci o tom, že se jedná o osoby, u nichž je potencialita závažného narušení veřejného pořádku v každém ze smluvních států velmi vysoká.
27. Žalobce pak v žalobě nezpochybnil ani pravdivost shora uvedeného zjištění, ani relevantním způsobem nenamítal, proč by zjištěná skutečnost neměla představovat existenci důvodného nebezpečí, že by mohl při pobytu na území závažným způsobem narušit veřejný pořádek.
28. O to se pokusil pouze v souvislosti s prvním z důvodů, pro které byl vyhoštěn. Tedy, stručně řečeno, pro porušení ochranného opatření v souvislosti s nemocí SARS-CoV-2. Namítal, že státní hranici překročil v první den platnosti ochranného patření, že o něm nevěděl a nebyl ani kontrolován celní správou při překročení hranic.
29. Na základě shora uvedeného závěru však již krajský soud nepovažuje za relevantní se touto problematikou podrobněji zabývat, protože by to považoval za nadbytečné. Shora totiž odůvodnil, že existenci důvodu pro vyhoštění žalobce dle § 119 odst. 1 písm. a) bod 2. zákona o pobytu cizinců shledal. Pro vyhoštění cizince z území České republiky

z uvedeného právního titulu je pak významné naplnění třebas i jen jedné takové skutečnosti, nemusí jich být naplněno více.

30. Jako jedinou relevantní tak zůstala námitka žalobce, že toto rozhodnutí nepřiměřeným způsobem zasáhlo do jeho soukromého a rodinného života.
31. Dle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí. Dle odst. 3 téže normy přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona posuzuje správní orgán pouze v případech, kdy to tento zákon výslovně stanoví.
32. V případě rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 tak výslovně stanoví § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců.
33. V projednávané věci nezůstal této povinnosti nic dlužen ani správní orgán I. stupně, ani žalovaný.
34. Nutno však připomenout, že sám žalobce námitku nepřiměřenosti zásahu do svého rodinného a soukromého života vznesl až v odvolání ze dne 9. 9. 2020 proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Učinil tak ovšem ve velmi obecné rovině. Uvedl toliko, že na území České republiky má přítelkyni, se kterou se zná již dlouho a velmi dobře jim to funguje. Chtěl by tu proto pro ni zůstat, neboť je toho mínění, že by měl mít šanci a právo zůstat s člověkem, kterého má rád.
35. Z oznámení zástupkyně žalobce o převzetí jeho právního zastoupení ze dne 21. 9. 2020 pak vyplynulo, že onou osobou má být M. Z. K., státní příslušnice České republiky, která byla označena v uvedeném oznámení jako žalobcova družka, přičemž jednou z příloh oznámení byla i plná moc, kterou udělila zástupkyni žalobce.
36. Tato tvrzení však dle názoru krajského soudu nejsou dostatečně konkrétní. Předně krajský soud poukazuje na to, že žalobce měl dostatečný prostor k uplatnění a precizaci tohoto tvrzení, jakož i ke sdělení všech okolností, které jsou dle jeho názoru pro posouzení přiměřenosti relevantní. V řízení před správním orgánem I. stupně, v němž byl opakovaně vyslýchán a kde by to po rozumu věci bylo možné nejvíce očekávat, tak však neučinil. Tomu tak nelze vytýkat, že se tímto tvrzením žalobce ve svém rozhodnutí nezabýval, a přiměřenost dopadů rozhodnutí o vyhoštění do rodinného a soukromého života žalobce posuzoval pouze na základě informací, které měl k dispozici z úřední činnosti a které získal od žalobce. O žádných vazbách v České republice, např. v podobě partnerského vztahu, se totiž žalobce před prvoinstančním správním orgánem vůbec nezmínil. Naopak uváděl, že žádné překážky pro jeho návrat do Turecka mu nejsou známy.
37. V této souvislosti nutno připomenout, že břemeno tvrzení tíží primárně žadatele o konkrétní pobytové oprávnění. Je to totiž sám žadatel, kdo disponuje relevantními informacemi ze svého soukromého a rodinného života a kdo nejlépe může vylicit specifika svého soukromého a rodinného života. Žadatel tedy má povinnost správnímu orgánu uvést informace ze svého soukromého a rodinného života, o nichž se domnívá, že

jsou pro posouzení věci relevantní. Správní orgán pak při posouzení zpravidla může vycházet jen z toho, co účastník uvede a osvědčí.

38. Žalovaný v napadeném rozhodnutí se pak odvolací námitkou žalobce zabýval v míře obecnosti, která korespondovala s mírou obecnosti žalobcových odvolacích tvrzení, která byla, jak plyne ze shora uvedeného, velmi vysoká. Sdělil v podstatě pouze to, že má na území České republiky již dlouho přítelkyni, že je jim spolu dobře, a chtěl by s ní proto zůstat. V odvolání neuvedl ani její jméno, to lze vydedukovat až z následného oznámení jeho zástupkyně o převzetí zastoupení, kde uvedenou osobu identifikovala jménem, datem narození a státní příslušností a označila ji za žalobcovu družku. Nic víc.
39. Žalovaný se danou odvolací námitkou, i ve světle § 15a zákona o pobytu cizinců, zabýval na str. 5 až 8 napadeného rozhodnutí. Na jeho závěry krajský soud v podrobnostech odkazuje.
40. Dle názoru krajského soudu se žalovaný otázkou přiměřenosti dopadu napadeného rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobce zabýval způsobem přezkoumatelným a dostatečným vzhledem k obsahu žalobcových tvrzení. S jeho závěry se krajský soud ztotožňuje. Pokud žalobce chtěl, aby správní orgány tuto jeho námitku posuzovaly důkladněji, měl s takovým tvrzením přijít jednak dříve, hlavně ale měl podrobně rozvést, v čem konkrétně onu nepřiměřenost dopadu rozhodnutí do svého soukromého a rodinného života spatřuje. Nebylo povinností žalovaného coby odvolacího orgánu, aby jej za tím účelem vyzýval k doplnění odvolání, které jinak žádné vady podání, které by bylo nutné odstranit, nevykazovalo.
41. Ve shodě se žalovaným navíc i krajský soud konstatuje s ohledem na shora popsané okolnosti, kdy se žalobce v řízení před prvostupňovým správním orgánem o nějaké své dlouhodobé družce vůbec nezminil a žádné překážky pro svůj návrat do vlasti neshledával, po rozhodnutí o vyhoštění vznesl pouze uvedené obecné odvolací tvrzení a teprve následně jeho zástupkyně konkrétně označila osobu jeho družky, že má tento postup žalobce za účelový a nevěrohodný, vedený snahou najít alespoň nějaké v úvahu přicházející důvody pro zpochybnění vyhošťujícího rozhodnutí.
42. Ostatně obsah žalobní námítky o nepřiměřenosti zásahu napadeného rozhodnutí do rodinných a soukromých práv žalobce zůstal stejně nekonkrétní jako obsah námítky odvolací, žalobce ji ani v reakci na závěry žalovaného ohledně této problematiky nikterak nerozhojnil, v podstatě se omezil pouze na konstatování, že s nimi nesouhlasí. Jeho vysvětlení, proč že se o jím tvrzeném partnerském vztahu nezminil již při svých výsledích ve správním řízení, je pak pro soud rovněž nevěrohodné. Skutečně těžko uvěřit tomu, že by žalobce v řízení o vyhoštění z území České republiky, kdy si i s ohledem na jemu kladené otázky jistě musel uvědomit skutečně reálnou hrozbu jejího opuštění, opomněl správnímu orgánu sdělit tak důležitou okolnost, jakou by pro něj dlouhodobý vážný partnerský vztah se státní příslušnicí České republiky bezpochyby měl představovat. A to přes opakované výslovné dotazy správního orgánu, zda má na území České republiky nějaké společenské vazby.
43. Shora uvedený závěr krajského soudu o nevěrohodnosti žalobcových tvrzení týkajících se této otázky pak podporují i žalobcova vyjádření obsažená v jeho výpovědi před správním orgánem I. stupně, kdy jako důvod svého příjezdu do České republiky uvedl návštěvu svého známého pana R. K. z Červeného Kostelce, u něhož po dobu pobytu v České republice bydlel a kam se chtěl v případě svého propuštění také vrátit.

44. Krajský soud tak nemohl dát žádné žalobní námitce za pravdu a nezbylo mu, než žalobu, jako nedůvodnou, ve smyslu ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s., zamítnout.

V. Náklady řízení

45. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nenárokoval a z obsahu správního spisu nevyplývá, že by mu v průběhu řízení před krajským soudem nějaké náklady nad rámec běžné úřední činnosti vznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 4. ledna 2021

JUDr. Jan Rutsch v. r.
předseda senátu